Цитьте, вітри! Цитьте, буйні!
В лузі не гудіте!
Моє горе лягло спати,
Так не побудіте.

Ох, заснуло воно в серці,
Як в норі гадюка;
Наче легше мені стало,
Наче менше мука.

Цитьте, вітри! Цитьте буйні!
Горя не будіте!
Дайте мені, молодому,
Хоч на час спочити!

Бо те горе нескінченне,
Боже, надоїло;
Чую, серденько від його
В крові закипіло.

Що ж те горе колихало,
Від чого заснуло?
Мабудь, мила чорнобрива
К серцю пригорнула?

Сеї ласки я не знаю,
В сьому не кохаюсь:
Коли тяжко мені стане,
К дубу пригортаюсь!

Моє горе, моє люте
Вздохи колихали;
Сльози, пісні жалісливі
Його присипляли.

Уморили моє горе
Не жарти дівочі:
Ох, вибили його з сили
Безсоннії ночі.

Цитьте ж, вітри, не гудіте,
Нехай йому спиться!
Мука мені, як проснеться:
Душа розболиться!

Ой, загули буйні вітри,
Похилились лози:
Чую, горе моє встало:
Ой, де ж мої сльози?